

## Arrest

nr. 151 795 van 4 september 2015  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart het Keniaanse staatsburgerschap te bezitten en van origine Kikuyu te zijn. U bent geboren in het dorp Tinganga (Kenia) en woonde in het dorp Mpetekoni nabij Mombasa.*

*In december 2012 trekt u van Nairobi naar het dorp Mpeketoni bij Mombasa om er souvenirs voor toeristen te gaan verkopen. Dat is voor u financieel interessanter dan in Nairobi blijven. U huurt er alleen een huisje.*

*Op 7 juni 2014 merkt u lawaai, explosies en geweerschoten in uw buurt terwijl u buitenshuis bent om eten te kopen. U durft niet meer naar huis terug te keren maar gaat meteen naar een vriendin, (D.W.). U vertelt haar wat er gaande is en uit schrik verstoppen jullie zich vier uren in een kippenhok. Terwijl jullie daar zitten vernemen jullie van passanten dat de aanslagen gepleegd worden door de moslimmilities van het Somalische al- Shabaab. U blijft bij uw vriendin overnachten. De volgende dag gaan jullie kijken*

in uw buurt en zo merkt u dat uw huis in brand is gestoken. Daarbij is uw identiteitskaart verbrand. Van de politie mag u echter niet tot bij uw huis zelf komen wegens het nog steeds dreigende gevaar. U verblijft nog steeds bij uw vriendin (D.). Op 8 juni 2014 vertelt ze u dat ze iemand kent die u naar Europa kan brengen, ene (J.). Diezelfde dag ontmoet u hem. Hij gaat ermee akkoord om u te helpen. 's Anderendaags gaat u naar de bank om de financiële afspraken met (J.) te kunnen vervullen. Op 10 juni 2014 vertrekt u 's morgens vroeg naar Nairobi.

Uiteindelijk verlaat u Kenia op 11 juni 2014 met het vliegtuig vanuit de luchthaven van Nairobi. Met een door (J.) geregeld paspoort vliegt u eerst naar Amsterdam en dan meteen naar Brussel. U komt diezelfde dag aan in België en dient op 12 juni 2014 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: uw originele geboorteakte, een originele doodsprent van uw huisbaas, foto's van uw winkel, een kopie van de identiteitskaart van uw zus, een kopie van een Keniaans krantenartikel en een enveloppe.

## **B. Motivering**

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Somalische moslimmilitie al-Shabaab vreest indien u zou terugkeren naar uw land Kenia. Zij hadden in uw buurt reeds bomaanslagen gepleegd, waarbij onder andere uw huis zou zijn platgebrand (CGVS p. 12 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen kan niet voorbij gegaan worden aan uw verklaringen over de feiten die voor u dé aanleiding vormden om uw land te verlaten: u verklaart dat uw woonplaats Mpeketoni (in Mombassa) werd aangevallen door het extremistische al-Shabaab uit Somalië op 7 juni 2014 (waarbij ook uw woning afbrandde), dat u sindsdien bij een vriendin verbleef en u enkele dagen later, meer bepaald op 10 juni 2014, naar Nairobi vertrok om van daar 's anderendaags (dus op 11 juni 2014) naar België te vliegen (CGVS p. 9, 12 e.v.). Dit asielrelaas haalde u ook zo aan op de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 juni 2014 (CGVS vragenlijst 20.06.2014 vraag 3.5). Er dient echter op gewezen te worden dat deze aanslagen in Mpeketoni waarnaar u verwijst, plaatsvonden op 15-17 juni 2014 – op een moment waarop u dus al een paar dagen in België was aangekomen – en niet op 7 juni 2014 zoals u beweert (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Gelet op de werkelijke datum van deze aanvallen en het feit dat u reeds op 11 juni 2014 uw land verliet en op 12 juni 2014 een asielaanvraag indiende in België, kunnen deze incidenten nooit de aanleiding zijn geweest voor uw vertrek uit uw land. Bijgevolg zijn uw verklaringen over de reden van uw vertrek uit uw land volledig ongeloofwaardig en is het voor de Belgische asielinstanties allerminst duidelijk wat de ware reden(en) van uw vertrek uit uw land zou(den) zijn. Zodoende is het Commissariaat-generaal dan ook niet in staat hier een appreciatie van te maken of zich over uit te spreken.

Tijdens uw gehoor verklaart u ook dat de hele Kikuyu-gemeenschap in Kenia geïsoleerd wordt door al-Shabaab omdat zij wraak zouden willen nemen voor het feit dat de Keniaanse president (zelf ook een Kikuyu) het Keniaanse leger naar Somalië had gestuurd in de strijd tegen al-Shabaab – zo zou men tijdens de aanval aangekondigd hebben dat alle Kikuyu zouden moeten vertrekken uit het gebied en zelfs gedood moesten worden (CGVS p. 12-14 & p. 21). Welnu, rekening houdend met het feit dat de autoriteiten van uw land (met een Kikuyu-president aan het hoofd) zelf de al-Shabaab-milities bestrijdt, zijn er geen elementen om aan te nemen waarom u (en bij uitbreiding de hele Kikuyu-gemeenschap in Kenia) niet op bescherming van deze autoriteiten zou kunnen rekenen in het geval u in de toekomst problemen zou kennen met al-Shabaab. Hierbij aansluitend kan er immers op gewezen worden dat de Kikuyu in uw land op dit moment geen discriminatie, vervolging of het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten te vrezen hebben, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Kenia. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw geboorteakte en de identiteitskaart van uw zus bevatten immers enkel persoonsgegevens van u en uw zus, net zoals de doodsprent van uw huisbaas informatie bevat over zijn overlijden. De foto's van uw winkel tonen hoogstens aan dat u verkoopster was, maar meer niet. Het Keniaanse krantenartikel bevestigt enkel de vaststelling van het CGVS dat de aanslagen waarover u sprak plaatsvonden op 15-17 juni 2014, en niet op 7 juni 2014 zoals u verklaarde (zie boven) – zodoende ondermijnt u zelf uw eigen verklaringen over de incidenten die de aanleiding van uw vertrek uit uw land zouden hebben gevormd. De enveloppe ten slotte toont enkel aan dat u vanuit Kenia een DHL-zending ontving, meer niet.

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster wijst erop dat zij haar land ontvlucht is uit vrees voor Al-Shabaab. Zij verwijst naar het reisadvies voor Kenia van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en zij leidt hieruit af dat grote delen van Kenia onveilig zijn en dat de aanslagen ten aanzien van de gewone bevolking toenemen.

Verder stelt verzoekster nog als volgt in haar verzoekschrift:

*"Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008,*

Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing. Doch bij het nemen van een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden.”

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) zowel uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) als uit het door verzoekster bijgebrachte Keniaanse krantenartikel (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) blijkt dat de aanslagen in Mpeketoni waarvoor zij op de vlucht zou zijn gegaan op 11 juni 2014, plaatsvonden op 15-17 juni 2014, terwijl verzoekster op 12 juni 2014 reeds haar asielaanvraag op Belgische bodem had ingediend (ii) de Kikuyu op dit moment in Kenia geen discriminatie, vervolging of het lijden van ernstige schade dienen te vrezen, en (iii) de overige neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift verwijst verzoekster enkel naar het reisadvies voor Kenia van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Dit reisadvies is bestemd voor reislustige Nederlanders en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien blijkt nergens

uit dit reisadvies dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Verder geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM zonder ook maar één keer *in concreto* de motieven van de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS